

PÅ TUR MED RIGSHAW TIL EN GANG MASSAGE

6 Historier

I dag lørdag i uge 3 lige efter morgenmaden smutter Bernie og jeg ud af porten. Vi har det lidt som to teenager der sniger sig ud hjemmefra for at gå til fest. Vagten skriver os ud på hans skema, og vi er ude i den frie Indiske verden.

Vi skal hen i landsbyen Huli Cante ca 4 – 5 km fra VIOA, hvor Scott har fundet en Ashram med læger og forskellige massage.

Vi trænger sådan til at få massage og få løsnet vores muskler og led efter alle de timer vi sidder ned. Desværre vil VIOA ikke vil lade os tilkøbe massage og Ayurvediske behandlinger hos de behandlere som er tilknyttet VIOA ashram og Panchakarma patienter, hvilket er helt tåbeligt. Scott som fandt landsbyens ashram smuttede af sted hver morgen i sidste uge, ind til han fik forbud imod at forlade Ashram mandag - fredag. Det opblødte ikke ligefrem stemningen "Dem og Os". Alt sammen lidt komisk.

TUREN TIL HULI CANTE

Bernie og jeg stiller os op på hovedvejen og venter på en rigshaw. 5 min og en godt fyldt rigshaw standser, og vi får bagsmækken. Vi er 9 i alt i den bitte rigshaw en slags knallert bil. Det koster os hver 10 rupis – sikkert overpris, men det er det mindste vi har på os (ca. 1 kr. hver)

*Bernie og jeg mast om bag bagklappen.
Der er ikke meget mere plads end der er i
bagagerummet på en Hyundai 10.
Bernie er i øvrigt 175 høj ☺*

Vi går ned igennem hovedgaden, som er ca. 1 km lang. I bunden af gaden tæt på togskinne ligger gammel, men smuk fredfyldt ashram.

Vi går igennem porten og tjekker ind hos vagten, der stirrer på mig. De er ikke vandt til fremmede her i landsbyen, og jeg er kridhvid i forhold til dem.

Vi går igennem en lidt slidt men hyggelig park hen til indskrivningskontoret. Betaler for at se lægen - 250 rupis (ca. 25 kr). Jeg sætter mig i køen til lægen.

Da det bliver min tur, genner lægesekretæren mig op på den stor vægt, som står i venterummet, og hun måler min højde med det hængende målebånd. Derefter kan jeg gå ind til den kvindelige læge Dr. Amya. Hun er så mega sød og grundig. Hun tjekker mit ømme knæ og siger det fixer massøren. Hun lytter til mit hjerte og tager mit blodtryk. Så ordinere hun mig massage, dampbad og kold brusebad. Og så vinger hun af i et skema, hvad jeg skal spise i deres cafeteria.

MIN MASSAGEOplevelse

Jeg finder min vej om til kvindeafdelingen, og viser mine journal fra lægen og min betaling for steam og bad. Der bliver debatteret lidt om hvem der skal massere mig, og jeg får tildelt en ældre kvinde måske 65 – 70 år iført sari. Hun klasker mig på ryggen og smiler stort. Jeg kigger direkte ind i hendes smilende ansigt og griner til hende. Hun har 2 brune tænder i undermundens resten er væk. Jeg tænker, at det her bliver en oplevelse, og krydser i det øjeblik fingre for, at hun ikke er alt for hårdhændet. Efter jeg har lært kranio sakral terapi, så ved jeg, at hård massage ikke er vejen frem for mig. I øjeblikket har jeg helvedes ondt i det ene knæ af at sidde alt for meget ned. Mine bagdelsmuskler har paralyseret mine lårmuskler, som nu hiver mit knæ i skæv retning, så det knæ har ikke ligefrem brug for tæsk og mere smerte.

Jeg har heldigvis taget et lagen med, for ellers er det direkte op på den hårde plastikbriks. Min tildelte massør kan sit kram, men hun er lidt hård i sin gøren, og jeg må et par gange dæmpe hende en anelse. Hver gang hun er færdig med en område på min krop, klasker hun mig et ordentligt klap, så jeg er klar over, at jeg skal flytte på mig eller vende mig om. Ikke meget ro over det, men en sjov oplevelse. Og det er længe siden min krop har været så velsmurt (læs olieret)

Efter min massage er færdig, betaler jeg hende – 175 rupis (kr. 17,50) jeg gir hende 200 og hun er mega glad. Det er jeg egentlig også. I det øjeblik er mit knæ dog ved at eksplodere i smerte, men jeg håber, det går over.

MIN JOURNAL ER PIST VÆK

Jeg er smurt ind i olie fra top til tå og trænger til mit steam bad. Men ved skranken er min journal og mit lægekort pludselig væk. Jeg får en fornemmelse af, at de forsøger at drille mig lidt og måske vil undgå at lave mere arbejde. De ber mig om at vente 10 min, men min tålmodighed slipper op – jeg skal bare af med alt det olie på min krop, så i min medbragte slaskekjole og intet andet sjosker jeg barfodet om til lægehuset, og spørger om jeg kan se lægen igen for i massagehuset har de mistet min journal.

Lægen bliver helt befippet og ringer straks om til massagehuset. Jeg har selvfølgelig taget billeder af min journal på min telefon og beder lægen om at udfylde en ny, hvilket hun gør. Mig retur til massagehuset og nu er der fri adgang til steambad og den kolde bruser der heldigvis viser sig også at have lidt varmt vand, så jeg kan få vasket olien af.

Da jeg har afmonteret så meget olie som mulig i lunket vand, og kommer tilbage til parken, sidder Bernadette og venter sammen med David, der er ankommet. De skal med toget ind til Pune. Den tur dropper jeg til fordel for en gåtur helt selv i landsbyen. Jeg er sammen med så mange mennesker hele tiden, så lidt alene-tid er tiltrængt.

FROKOST I "MASSAGE" ASHRAM

Selv om klokken kun er lidt i 11, stiller jeg mig i kø i Ashrams cafeteria for at købe min frokost, som lægen har ordineret mig.

Jeg vil se og smage, hvad de har. Grøntsager, suppe, paste, 1 chapati og curd (tynd kærnemælk) er ordineret til mig.

Det koster 80 rupis (8 kr). Jeg henter min bakke og får maden tildelt af et par mænd bag maddisken.

Jeg er lidt usikker på, hvad den mad vil gøre ved min mave, men min nysgerrighed overvinder frygten, og jeg udvælger mig et bord, hvor jeg kan sidde og spise, så jeg kan se de andre mennesker i spisesalen.

Ret hurtigt kommer nogle kvinder hen og sidder i min nærhed og spiser imens de stirrer på mig.

Jeg er den eneste hvide i spisesalen, og alle kigger lidt undrende på mig. Jeg spiser roligt og smiler og hilser på dem alle, som smiler retur i hilsen.

Jeg gad godt kunne læse deres tanker. Hvad ville jeg mon selv tænke,

hvis jeg var dem?

Maden smager neutralt, og jeg tror, at jeg er i sikkerhed hvad maveonde angår.

Egentlig er jeg ikke sulten, men blot nysgerrig efter at se og smage maden i denne ashram.

Jeg spiser så meget af min portion, som jeg kan, og får lidt dårlig samvittighed over ikke at kunne spise op.

Jeg ser, at de andre spisende gæster går om bag en væg med deres tomme bakker, hvor jeg kan høre opvaskedamerne skramle.

Jeg rejser mig og går om med min bakke.

Da jeg ser kvinderne i opvaskeafdelingen fortryder jeg lidt, at jeg har spist, men sket er sket, og nu må min mave klare skæerne. Opvaskeafdelingen er ikke ligefrem det mest hygiejniske sted – det ser i hvert fald ikke sådan ud.

Nu vil jeg gå mig i tur i landsbyen og få lidt af Indien ind under huden – det trænger jeg til.....

På skiltet står der...Frit oversat....
Kosten er din medicin. Jeps!....
Og jeg fik ikke dårlig mave af
maden i cafeteriet ☺

FRA STEMNINGSFYLDT ASHRAM TIL INDISK PULS

Jeg går lidt rundt i den slidte, rolige stemningsfyldte park i ashrammen hvor jeg har fået massage og spist min frokost.

Jeg køber et par ting i deres lille butik - en lille pung jeg fik øje på, da vi købte vand, da vi ankom. Ved indgangen tjekker jeg ud hos vagten og går ud på landsbyens hovedgade, og så er jeg retur i det pulserende Indien. En puls som jeg synes er vild og voldsom, men også spændende for en kort stund.

Jeg går ind i et par butikker for at se, hvad de har. Jeg får købt mig en lille bønne ghee (klaret smør), så jeg kan undgå margarine-smør til morgenmaden.

Jeg forsøger at gemme mig lidt under et tørklæde, men det lykkedes ikke helt for jeg har bare hvide arme.

Jeg går på jagt i et par butikker efter helt almindelig mynte te. Jeg vil gerne have, så jeg kan få en kop aftente uden grøn te. Mændene i en af butikken som sælger te forstå overhovedet ikke engelsk. De får mig til at skrive mint tea på en seddel, og så går de ellers i gang med at google translate. Da de ikke finder mynte foreslår de tulsi te med grøn te. Promte siger jeg nej tak.

Hvis jeg drikker mere tulsi te (en slags basilikum og smager helt fint) så kommer det ud af ørerne på mig – vi har tonsvis af det i VIOA Ashram.

Jeg takker pænt for deres ihærdige forsøg på at finde mynte te, og jeg kigger også på andre af de mange tekasser de har i deres sortiment. Det må have været en oplevelse for dem at have mig i deres butik for de nærmest følger mig helt ud på gaden for at sige farvel.

Ude på den støvede hovedgade får jeg øje på en mand, som sælger amla bær fra en lille bod. Amla er en stikkelsbær lignende frugt som er en del af Triphala kosttilskuddet, der kan afbalancere fordøjelsen. I triphala er der 3 urter som hver i sær afbalancere en af de 3 doshas (Vata, Pitta, Kapha).

TILBAGE TIL VIOA

Jeg når op til den firsporede hovedvej, og nu skal jeg så over på den anden side af den tæt trafikerede landevej, der har 2 spor i hver retning og knap nok en midterrabat. Jeg skal have fat i en tuktuk rigshaw for at få et lift retur. Trafikken suser forbi i fuld fart.

Jeg udser mig en spot i midterrabatten, hvor jeg kan vente på fri trafikstrøm i de sidste to vejbaner. Det her er min største mission på den her tur til en gang massage. Jeg når helskindet over og skal nu vælge mig det rigtig lift hjemad.

Flere rigshaws holder og venter. Den første i rækken er fyldt med mennesker, så jeg vil hoppe ind i den næste i rækken, men næ nej. Der er skam plads til mig også i den første total overfyldte lille tuktuk.

Jeg tænker nåe ja, det her er Indien.

Underligt nok så er der rent faktisk plads til både mig og 2 ret store kvinder ud over mig, der også er nået sikkert igennem trafikken fra den anden side af landevejen. Endelig lukkes bagsmækken. I alt er vi 11 inkl. Chaufføren i den meget lille tuktuk på 3 hjul – alt kan lade sig gøre i det her land.

4 km hen af landevejen råber jeg forud, at jeg gerne vil sættes af.

De 2 kvinder, som jeg nærmest har på skødet er helt forstyrret. Jeg kan da ikke blive sat af her. Det går virkelig ikke. Der er jo ikke noget her. Jeg siger, at jeg bor lige ovre på den anden side af vejen, og alligevel er de ikke meget for at slippe mig løs der på landevejen – oprigtig bekymrede for min sikkerhed. Jeg siger, at jeg nok skal passe på og kravler bagud af rigshawen, da den stopper.

Jeg betaler mine 10 rupi (under 1 kr.) for turen. Så står jeg der igen og skal over på den anden side af de 4 landevejsbaner, så jeg kan komme hjem til VIOA for enden af grusvejen.

I SIKKERHED I VIOA ASHRAM

Da jeg går ned af grusvejen mod VIOA mærker jeg hvor træt, svedig og olieindsmurt jeg er. Da jeg lander i vores Ashram ser jeg at kokken endnu ikke har lukket for frokostservering, og jeg får mig en portion linsesuppe selv om jeg mest har lyst til et bad først.

Derefter er det tid til at få et bad, lægge nyt sengetøj på min seng og vaske mit olieklastrede tøj i vaskemaskinen.

I morges fik jeg lidt mælk i min termokop af kokken, så jeg her i skrivende stund kan nyde en kop kaffelatte – overhovedet ikke ayurvedisk, men lige hvad jeg trænger til oven på denne herlige landsbyoplevelse min fridag har budt mig.

Jeg pjatter en del med kokken og hans kone. Jeg er ikke vild med smagen af hans ensformige mad – det smager fint, men det er ret så ensformig uge efter uge. Mange af de andre i gruppen er lidt småtspisende. Kokken syntes også, at det er mega sjovt, at jeg eksperimenterer med at lave pandekagedesserter ud af hans chapatis. Jeg spiser dem ikke til mine supper, som jeg burde spise dem. Det sjove er, at flere nu også er begyndt at lave pandekagedesserter ud af dem med kokos, honning og nogle kværnede urter som hedder Muckwhas. Smager fremragende.

En dejlig fri-lørdag med lidt forandring fra min indiske ayurvediske hverdag i VIOA. – og en rigtig sjov oplevelse.

